

Phần 11

Chương 31

Gia bộ y như thật, Thời Tiêu nhếch miệng đi ra, tới bếp lò làm món mì cho Diệp Trì, nhớ tới dáng vẻ giả dối vừa rồi của Diệp Trì, Thời Tiêu suy nghĩ có nên bỏ thêm chút bã đậu cho hần hay không, thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện thăng nhãi kia luôn muốn ở lại ở chỗ này, không chừng còn ước ao được nàng hạ đũa cho hần nữa đấy chứ, người này sao vậy nhỉ, đã lớn như vậy nhưng Thời Tiêu cũng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như hần.

Hầm hừ để chày cán bột qua một bên, bắt đầu thái sợi mì, cắt xong rồi bỏ vào trong nồi, hít một hơi dài rồi vội vàng đi hầu hạ hần, cuộc sống thanh tịnh tốt đẹp như thế, không thể bởi vì hần mà thấy phiền toái được.

Lúc đưa mì sợi qua, Thời Tiêu chỉ thấy Diệp Trì đỡ dành cha nàng mặt mày hớn hở, tinh thần vô cùng vui vẻ, trông ngốc nghếch y hệt kẻ dở hơi.

Thời Tiêu cảm thấy cha nàng thật khờ, tiểu tử này vừa nhìn liền biết không có ý tốt, tục ngữ nói, không có chuyện gì mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chích, đã thế danh tiếng bên ngoài của hần cũng không tốt lành gì, không chừng bị hần đem bán còn đếm tiền giùm hần nữa đó chứ.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu kéo cha nàng qua nói: “Trời không còn sớm, cha không đi thư quán sao?”

Thời cha đang trò chuyện hăng say, nên quên mất không còn mảnh vụn, nhờ nữ nhi nhắc tới mới nhớ, vẫn không quên nói với Diệp Trì: “Người nghỉ ngơi trước đi, ăn ngủ một giấc, buổi tối chờ ta trở về bảo Niếp Niếp nấu hai món, hai người chúng ta uống hai chén.”

Mới đó mà thành hai người rồi hả, thế này là thế nào, Thời Tiêu kéo cha nàng đi ra ngoài nói: “Trễ rồi đó, cha đi mau đi...” Không nói gì đẩy cha nàng ra ngoài.

Quay đầu lại thấy Diệp Trì cười tủm tỉm nhìn nàng, dáng vẻ lưu manh này, vừa nhìn liền biết rõ nhất định trong lòng nghĩ ra ý đồ xấu xa gì rồi, Thời Tiêu chẳng muốn nói với hần, đặt chén mì lên trên bàn giường: “Ăn đi!”

Không phải là giọng nói ngọt ngào, Diệp tiêu gia tám đời cũng chưa từng được hưởng thụ qua loại đãi ngộ này, hiện tại mới ở cùng với nha đầu kia có vài ngày, nhưng mà hần cũng cảm thấy rất thoải mái, nếu không sau này Quyên Tử mắng hần đê tiện, một chút cũng giả.

Trong lòng thoải mái, tiểu gia liền có khẩu vị, đặc biệt là vừa cúi đầu nhìn món mì do vợ hần làm thật sự liền muốn ăn, sợi mì cắt mảnh, tựa như bánh phở, tuy nói là tô mì canh sông (canh không có rau), nhưng cho thêm chút dầu

vùng, phía trên còn nổi lên mấy miếng hành lá xắt nhuyễn, tỏa ra mùi thơm phức.

Diệp Tiêu gia còn chú ý cái gì nữa, húp sột soạt hai ba ngụm liền sạch sẽ, ăn xong lau miệng ngẩng đầu lên nói: “Còn gì nữa không?”

Thời Tiêu ngẩn ngơ luôn, đây là một bát mì lớn tràn đầy luôn đó, cái thằng nhãi này rốt cuộc mấy đời chưa ăn cơm vậy, nếu hắn ăn như vậy, không tới một tháng là ăn thành nhà nghèo luôn, còn hơn mấy đứa nhóc ham ăn ở đây nữa.

Thời Tiêu không có chút ý tốt nói nói: “Mì sợi hết rồi, nhưng còn bánh bột ngô hấp ngày hôm qua, có ăn hay không tùy người.”

Trong lòng Diệp Trì nói, bất kể cái gì chỉ cần là vợ hắn làm, có bao nhiêu ăn hết bấy nhiêu, nghĩ thế vội vàng gặt đầu, mắt Thời Tiêu giật giật, xoay người lấy cho hắn hai cái.

Diệp Trì nhìn nhìn, đen thui, trong lòng nói, đây rốt cuộc là cái gì vậy hả, màu sắc sao lại thấy ghê thế này, ngẩng đầu thì thấy vợ hắn đang nhìn hắn, liền không thèm nghiên cứu nữa mà nhét đại vào trong miệng, cắn một cái, ai ôi!!! Mùi vị gì mà lạ quá vậy, nghẹn ngay cổ họng luôn rồi.

Thời Tiêu được nhìn vẻ mặt hắn ăn một lèo thế này, trong bụng cười thầm, bánh mì bột ngô hỗn tạp này không phải là thứ bọn họ thường ăn, mà là món làm cho riêng Bảo Trụ cầm đi cho mấy tên ăn mày ở vùng ven ăn đỡ đói.

Tuy nói nàng và Quyên Tử quý thân xui khiến thế nào lại thu nhận mấy đứa Bảo Trụ, có thể dựa vào quán rượu kiếm được ít tiền, nuôi dưỡng được mười tên tiểu tử này đã là quá sức rồi, vả lại, thiên hạ này biết bao nhiêu là ăn mày, ở đâu lo lắng cho hết, thành thật mà nói, việc này chỉ có thể trông cậy vào Hoàng Thượng thôi, Hoàng Thượng ra lệnh ban ơn cho dân chúng, dân chúng có thể ăn no, còn ai đi ăn mày nữa.

Nhớ năm ấy Minh Chương đã nói qua với nàng, lại trị (tác phong và uy tín của quan lại thời xưa) thanh minh là cội nguồn của quốc gia, quốc thái rồi mới dân an, Minh Chương trong lòng có khát vọng lớn, nàng biết rõ, những thứ đạo lý lớn này nàng cũng hiểu rõ, mà lúc đó trong lòng nàng đầy hi vọng Minh Chương tầm thường một chút mới tốt, ngày nào đó nàng gả cho hắn, làm một đôi phu thê bình thường, dù cuộc sống kham khổ, ít nhất hai người có thể ở cùng một chỗ.

Nàng là nữ nhân không ôm chí lớn, Minh Chương nói những thứ kia, nàng cảm thấy xa xôi, xa không thể chạm được, nàng đã từng nghĩ sẽ ở bên cạnh hắn đến đến đầu bạc răng long, thế nhưng rốt cuộc nàng vẫn không xứng với hắn.

Thời Tiêu có chút buồn bã, nhưng chợt nghe Diệp Trì ho khan, lấy tinh thần lại mới phát hiện, hắn vậy mà nhét hết bánh bột ngô vào trong miệng, hiện tại bị nghẹn bột bánh mà trừng mắt ho khan, dáng vẻ như sắp nghẹn chết.

Thời Tiêu bị dọa hết hồn, vội vàng đi qua rót chén nước đưa cho hấn, Diệp Trì ừng ực ừng ực uống hết nửa bát, mới xem như trôi hết bột bánh vương ở cổ họng, lồng ngực khò khè vài tiếng, miệng thở hên hên, dáng vẻ hết sức buồn cười.

Thời Tiêu quả thực nhìn không được, phù một tiếng bật cười, xem Diệp tiêu gia thành ngọc tử, Thời Tiêu liếc hấn, hỏi: “Có ăn nữa không?”

Diệp Trì vội vàng lắc đầu: “No rồi, no rồi, no quá trời luôn, này, bình thường các nàng đều ăn cái này hả?”

Thời Tiêu hừ một tiếng nói: “Làm sao giống được với Vương Phủ các người, cả ngày đủ loại sơn hào hải vị, dân nghèo chúng ta có đồ bỏ vào miệng không bị đói đã là may mắn lắm rồi, gặp được mùa màng tốt thì còn đỡ, chứ nếu thất mùa, đừng nói ăn bánh bột ngô, vỏ cây lá cây cũng không có đâu mà ăn.”

Nàng càng nói như vậy, khiến trong đầu Diệp Trì không thể không nghĩ lung tung, hấn nhìn Thời Tiêu, dè dặt nói: “Này, nàng có từng phải chịu đói chưa?”

Ánh mắt Thời Tiêu xa xăm, chịu đói chưa ư, trước khi nhà chưa bị hỏa hoạn thì chưa chịu đói qua, khi đó gia cảnh giàu có, không tính đại phú đại quý, nhưng ăn uống cũng không lo, sau gặp phải hỏa hoạn, cái gì cũng bị cháy hết, nương nàng đau lòng bệnh không dậy nổi, nàng kiên trì đến nhà bà con thân thích mượn tiền chữa bệnh cho nương, bình thường thân thích qua lại vô cùng thân thiện, lúc này ai cũng trở mặt, vừa thấy nàng trước tiên là nói trong nhà khổ thế này thế kia, cuối cùng đuổi nàng như đuổi ăn mày.

Thật sự không còn cách nào khác đành phải mặt dày đi tới nhà Minh Chương vay tiền, ngược lại không gặp được cha Minh Chương mà gặp nương Minh Chương gọi nàng đi vào...

Thời Tiêu hiện tại nhớ tới cũng cảm thấy không chịu nổi, thôi không nghĩ nữa, nghĩ tới chuyện này để làm gì cơ chứ, dáng vẻ buồn bã này của Thời Tiêu lại khiến Diệp Trì hiểu lầm, cho rằng vợ hấn đã từng chịu đói, vừa nghĩ tới nàng dâu nhỏ chịu khổ như thế làm hấn cũng đau lòng theo.

Đau lòng liền không nghĩ nhiều nữa, khẽ vươn tay kéo tay Thời Tiêu nói: “Nàng yên tâm, sau này ta cam đoan sẽ đối tốt với nàng.”

Thời Tiêu sững sốt, vội vàng hát hấn ra, mặt đỏ rần, trừng mắt hấn nói: “Nói chuyện là được rồi, động tay động chân làm cái gì, xem ta là người nào hả, ai cho phép người khinh bạc ta.”

Diệp Trì vội nói: “Ta, ta chỉ là nhất thời nóng lòng thôi mà, làm gì mà nhỏ mọn dữ vậy.”

Thời Tiêu bực cả mình, đây là chuyện nhỏ mọn sao, nam nữ thụ thụ bất thân, cái thằng nhãi này làm như nàng thân thiết với hấn lắm vậy, nàng buồn bực không ngờ lại phản ứng đến hấn, bèn xoay người lại đi ra.

Diệp Trì thật sự buồn bực nha, đưa tay đánh mu bàn tay của mình một cái nói: “Bảo người nhịn mà cũng không nhịn được, làm chộc giận vợ của người rồi đó thấy chưa!”

Đắc Lộc vừa đi vào chỉ thấy gia nhà hấn nghiêng rặng nghiêng lợi làm bầm lều bầu, gãi gãi đầu, tuy nói không biết gia nhà hấn bị làm sao, nhưng nhìn sắc mặt kia thật sự tốt hơn nhiều rồi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, bảo tên tiểu tử sau lưng lấy chăn nệm chuyển từ trong phủ vào, vừa muốn thả trên giường gạch, Diệp Trì liền ghét bỏ nói: “Ai cho người cầm chăn màn tới đây, ở đây không phải có rồi sao.”

Đắc Lộc quét mắt nhìn chăn trên giường một cái, trái phải đều cũ không còn hình dáng, gia nhà hấn thân kiêu thị quý, làm sao ngủ quen được, liền nói: “Sợ gia ngủ không quen, cũng không biết khi nào gia hồi phủ, dứt khoát đem chăn nệm đưa đến.”

Diệp Trì trừng mắt: “Ai nói gia ngủ không quen, mau cho người lấy về đi, để vợ ta nhìn thấy, nhất định sẽ đem chăn màn của nàng ấy đi.”

Đắc Lộc không có cách nào, đành phải bảo gã sai vặt đem ra ngoài, chợt nghe gia nhà hấn nói: “Người chút nữa đi cửa hàng lương thực một chuyến, lấy gạo và mì tốt nhất, đưa 500 cân tới đây, gia ở chỗ này không thể ăn chùa uống chùa.”

Mắt Đắc Lộc cũng trợn ngược cả lên: “Ai ôi, gia, gia ơi, người có biết 500 cân là bao nhiêu hay không, cho dù quý phủ chúng ta hơn một trăm nhân khẩu, cũng không cần tới 500 cân gạo và mì đâu, một túi 50 cân, 500 cân gạo, 500 cân mì, vậy tổng cộng hết 20 túi, cho dù đưa tới đây, tiểu viện này đặt ở chỗ nào đây.”

Diệp Trì lúc này mới nhận thức được nha, chính là vừa nghe thấy nàng dâu nhỏ của hấn chịu đói, lại ném qua bánh bột ngô khô khan đó, hận không thể bù đắp lại cho nàng: “Nhiều sao? Vậy thì tặng ít lại một chút, đưa 100 cân tới đây, còn có, người đi vùng lò gạch ngoài ô, bảo bọn họ ngày mai chở một xe ngói tới đây.”

Đắc Lộc ngạc nhiên: “Gia nói là ngói trên phòng?”

Diệp Trì tức giận: “Nói nhảm, còn có thể là ngói gì, may mà tôi hôm qua gia ở phòng này, nếu là vợ ta, thể cốt mong manh yếu đuối như vậy, lỡ bị nhiễm bệnh thì biết bao lâu mới hết.”

Đắc Lộc lúc này mới hiểu được, khuyên nhủ: “Người vừa mới khỏe lại đó, đừng giày vò bản thân nữa, muốn tu sửa phòng ốc sao, chút nữa nô tài đi vùng ven tìm mười mấy thợ hồ tới, để bọn họ ngày mai tới đây, không đến nửa buổi là có thể sửa phòng xong, gia không cần phải động thủ đâu.”

Diệp Trì tát cho hấn một cái: “Người ngốc quá, tìm thợ hồ làm sao có thể bộc lộ được bản lãnh của gia nhà người, vợ ta ở đây, nếu gia biểu hiện tốt, nàng

dâu thấy gia tài giỏi như vậy, ngay cả phòng ở cũng sửa được, nói không chừng tim sẽ rung động, liền nhìn trúng gia thì sao.”

Phốc... Đắc Lộc suýt nữa thì phun ra: “Gia ơi, theo người nói như vậy, trực tiếp gả cho tên thợ hồ là được rồi, cần gì phải nhìn trúng người.”

“Người cút đi, con mẹ nó bớt nói nhảm đi, có thợ hồ nào ngọc thụ lâm phong như tiêu gia không.” Nói xong nhìn qua mấy chậu vờ hứng nước mưa nơi góc phòng.

Đắc Lộc không còn cách nào khác, dù sao gia từ lúc đụng phải nha đầu kia bắt đầu có những cử chỉ điên rồ rồi, cho dù làm ra chuyện gì hoang đường nữa cũng không có gì lạ, Đắc Lộc thấy gia nhà hấn chính là nhiệt tình vô ích, bỏ ra bao nhiêu tâm tư cũng không có tác dụng gì, nha đầu kia đừng nhìn mềm mại mong manh, từ trong xương cốt toàn là gai không đáy, gia muốn thuận lợi ôm được nàng dâu sao, đâu có dễ dàng như vậy.

Theo hấn, loại nha đầu này phải trực tiếp một chút, trước đoạt lấy, gạo nấu thành cơm, xem nàng còn giày vò được không, thật không rõ, trước kia gia tính tình bá đạo, sao gặp nha đầu kia liền mềm mại như đàn bà thế.

Thế nhưng lời này không thể nào nói cho gia biết, nếu gia biết, không phải một cước đạp chết hấn sao, kệ đi, gia dặn dò sao thì cứ làm vậy, đợi giày vò chán rồi thì sẽ yên tĩnh lại thôi.

Chương 32

Trong mắt Đắc Lộc, gia nhà hấn ở trong cái viện rách nát này đã là chịu tội lớn rồi, ăn không ra ăn, mặc không ra mặc, ở không ra ở, nhìn coi hiện tại đang ăn cái gì a, Đắc Lộc theo mười mấy tiểu tử ngồi chụm lại, nhìn chăm chăm vào một ổ bánh đặt bên trong giỏ trúc lớn, bên cạnh là một chậu củ cải trắng muối, lại nhìn trước mắt mình, một bát cháo lớn, đây chính là cơm tối, một chút thức ăn mặn cũng không thấy.

Hấn ăn cái này còn chưa tính, thế nhưng tiêu gia nhà hấn là người bệnh, trên bàn nhỏ dưới cây hòe, đồ ăn giống nhau như đúc, dưa muối ăn với bánh nướng, muốn nói nhiều, liền nhiều hơn một bầu rượu, lúc này nếu ở chỗ khác, chắc gia đã sớm lật bàn rồi, nhưng hiện tại gia nhà hấn đang cười đó nha, thấy rằng không thấy mắt đâu hết, trong tay cầm hũ, rót cho Thời lão gia đôi diện một chén, bản thân cũng cầm một ly, cung kính giơ lên: “Thời thúc, hai ngày này ta quây rầy lão nhân gia rồi, có chỗ nào sai sót, mong lão dạy bảo, có câu không giáo huấn không nên người, ta đây hy vọng ngài dạy bảo ta đôi câu.”

Quyên Tử bung trứng tráng đi ra, nghe thấy mấy câu này, thiếu chút nữa ới ra, trong lòng thầm khinh bỉ hấn, da mặt dày không đối thủ, cái gì mà, thúc ơi, thúc à, gọi thúc y như thật ấy, người ngoài không biết còn tưởng hấn là đại chất tử của Thời thúc nữa, không thấy khó nghe sao.

Đang muốn mĩa mai hấn hai câu, lại nghe Thời lão cha nói: “Khách sáo với thúc làm gì, chỉ cần ngươi không chê viện này của chúng ta tồi tàn, ở lâu hơn nữa cũng không thành vấn đề, thúc còn mong ngươi đừng đi nữa kia.”

Quyên Tử đành phải thu về lời nói đã đến bên miệng, đặt trứng trắng lên bàn, Diệp Trì ngẩng đầu liếc nàng, lướt qua nàng quan sát nhà bếp bên kia, trong lòng thiết tình đau lòng cho vợ hấn, những người này, không ngờ lại bắt vợ hấn hầu hạ ăn uống như thế, nhất là mẫu dạ xoa này, chỉ biết bới móc, cũng không biết san sẻ giúp đỡ vợ hấn.

Nghĩ vậy liền nói: “Com này được rồi, sao còn không thấy Tiêu Tiêu cô nương đi ra, không ăn sẽ nguội mất, ta đi gọi nàng ấy.” Nói xong muốn đứng lên, nhưng bị Quyên Tử hừ một tiếng nói: “Không dám làm phiền ngài đại giá, ngài mau ăn com đi, ăn nhiều một chút, dưỡng bệnh cho tốt, tất cả mọi người mới yên ổn được.” Quảng lại câu nói liền xoay người lại rời đi.

Diệp Trì không muốn gây sự với nàng, Thời cha nói: “A Trì à, ngươi đừng so đo, Quyên Tử nha đầu kia chính là nói năng chua ngoa, chứ trái tim còn mềm hơn đậu hũ, thuốc ngươi uống đều là con bé tự mình đi Thọ Nhân Đường hốt đấy, con bé nói chuyện hơi khó nghe thôi, chứ nội tâm tốt lắm, đừng đứng đó nữa, nhanh ngồi xuống uống với ta nào.”

Trong lòng Diệp Trì nói, đây chính là Mẫu Dạ Xoa, tâm tính thật tốt gì chứ, trái tim nàng ta không chừng còn độc hơn độc xà, vẫn là vợ hấn tốt, lớn lên xinh đẹp, nói chuyện nhẹ nhàng giọng nói nhỏ nhẹ, ngay cả khi tức giận cũng tốt, tay còn khéo léo, tóm lại, chỗ nào cũng tốt hết.

Thời Tiêu cầm đậu hũ hấp, chỉ thấy Quyên Tử lại trở về, Thời Tiêu ngạc nhiên nói: “Không phải nói tỷ ăn trước ư.”

Quyên Tử liếc mắt: “Hỏi vị tiểu gia nhà muội đi, nếu không phải ta ngăn cản, hấn đã vào gọi muội rồi, Tiêu Tiêu, ta hôm nay ở trong cửa hàng suy nghĩ cả một ngày, ngươi nói vị bên ngoài kia không phải trúng tà rồi chứ, bây giờ lại ở li chỗ này của chúng ta không chịu đi, cửa nhà hấn lớn như vậy, trên có trường bối cơ mà, sao hấn lại ở bên ngoài không chịu về nhà thế?”

Thời Tiêu mặc tạp dề vào rồi đáp: “Tỷ quản hấn như thế nào làm gì, chắc là cảm thấy cuộc sống của chúng ta ở đây mới mẻ, nhiều lắm chừng hai ba ngày, không chừng ngày mai sẽ đi mất, sao có thể ở lâu được, nếu như hấn là mấy tên vô lại, không cần phải nói, ta đã sớm dùng gậy đánh hấn ra rồi, nhưng hấn lại là tiểu vương gia Định thân vương phủ, hấn như vậy, ta đắc tội không nổi, thôi thì tiễn hấn đi trong yên bình, cũng tránh sinh ra phiền toái không cần thiết.”

Quyên Tử thờ dài nói: “Ngươi vậy mà thông suốt, nhìn hấn đối với ngươi có vẻ không đơn giản vậy đâu, trong lòng của hấn đang nghĩ cái gì, ta không tin ngươi không biết, chỉ cần nhìn hai mắt to gian xảo của hấn, không ngừng ngó ngang ngó dọc trên người ngươi, giống như ước ao chỉ có thể đục ra 2 cái lỗ, có thể dễ dàng dùng tay như vậy sao?”

Thời Tiêu lại nói: “Quyên Tử tở lo lắng chuyện này để làm gì, không dùng tay thì có thể như thế nào, tuy nói hấn là tôn thất tiểu gia, nhưng bên trên vẫn còn có vương pháp mà, ta vô ý với hấn, hấn cũng không thể dùng sức mạnh ép ta, vả lại, bây giờ hấn thấy mới mẻ, sau vài ngày thấy không có gì vui, liền bỏ qua thôi.”

Quyên Tử ra bên ngoài liếc một cái, nhìn thấy Diệp Trì đang cùng Thời lão cha uống rượu, thế mà mắt cũng không nhàn rời, không ngừng ngó nghiêng qua hương bên này.

Quyên Tử cảm thấy Thời Tiêu quá đơn giản, tuy là có vương pháp, nhưng vương pháp cũng không quản được người, như tên nhãi ở bên ngoài kia, đừng thấy nói chuyện làm việc giống như người, đến khi hấn trở mặt, Thiên Vương lão tử cũng không nhận thức, đâu còn quản tới vương pháp, nhưng chuyện cho tới bây giờ, mời thần thì dễ tiền thần thì khó, vào ở thì dễ, chứ tiền người hơi bị khó đó.

Quyên Tử bây giờ vô cùng hối hận ngày đó đã bảo Bảo Trụ hạ dược, không nghĩ đến hấn đường đường là tiểu vương gia lại là người không biết xấu hổ như vậy, chợt nhớ tới Tả Hoành kia, nhìn không được hừ một tiếng, mấy người này đều không phải thứ tốt lành gì.

Thời Tiêu mang đậu hũ ra, đặt ở trong chậu lớn trên bàn của mấy đĩa Bảo Trụ, bàn nhỏ đặt ở trước mặt Diệp Trì và cha nàng, Diệp Trì nhìn thấy nàng thì há miệng cười, mắt cũng bắt đầu híp lại: “Cô nương khổ cực rồi, nhanh ngồi xuống ăn cơm đi, sắp nguội hết rồi đấy.”

Thời Tiêu nhàn nhạt nhìn hấn một cái: “Không so sánh được với quý phủ, chỉ là chút ít cơm rau dưa, người đừng ghét bỏ là được rồi.”

“Cô nương sao lại nói thế, ta thấy ăn ở đây còn ngon hơn đầu bếp trong phủ chúng ta làm, củ cải trắng ngâm này vừa giòn lại vừa thơm, tổ mẫu nhà chúng ta buổi sáng thích ăn cháo với cái này nhất, quay về sẽ bảo đầu bếp trong phủ chúng ta đến gặp cô nương học hỏi kinh nghiệm, nếu có thể làm tổ mẫu nhà chúng ta ăn ngon miệng, cũng coi như là lòng hiếu thảo của ta.”

Đắc Lộc ở bên kia nghe mà trợn cả mắt, trong lòng nói công phu bịa đặt của gia hiện tại càng ngày càng thuần thực, lão Vương phi lớn tuổi nhà bọn họ, răng lợi không được tốt, bình thường chỉ thích ăn mấy món mềm mềm, còn củ cải trắng muối giòn như thế, phỏng đoán lão Vương phi ăn vào miệng chắc gãy răng luôn quá, gia lấy lão Vương phi ra nói khoác mà không biết gương như thế, hiếu thuận gì chứ, nếu gia muốn hiếu thuận, thì mau lấy tiểu Vương phi hồi phủ, năm sau sinh tiểu tử mập mập, đưa vào trong lòng lão Vương phi, đảm bảo lão Vương phi bọn họ có thể cười ra hoa, củ cải trắng muối sao có thể bằng chứ.

Thời cha nói: “Không ngờ đứa nhỏ a Trì này, không giống với mấy thiếu gia ăn chơi trác táng trong mấy gia đình giàu có, những người kia cả ngày chỉ biết

ăn uống chơi đùa, đâu có biết tới hiếu đạo, càng không biết Đại Yến ta từ lập nước tới nay đều lấy hiếu trị thiên hạ, hiếu là căn bản mà.”

Quyên Tử không có ý tốt liếc Diệp Trì nói: “Thời thúc nói rất đúng, nói chi cho xa, nói tới kinh thành chúng ta thế mà có tới bốn tên hoàn khổ nổi danh đấy, suốt ngày ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, một người họ gì ấy nhỉ...” Nói xong quay qua Diệp Trì nói: “Đúng rồi! Nói không chừng người còn quen nữa đó.”

Lời này của Quyên Tử rất xảo quyết, Thời Tiêu mím môi suýt nữa bật cười, Đắc Lộc trong lòng tức giận há mồm cắn bánh nướng, trong lòng nói, nha đầu hung hãn này rõ ràng là đang mắng gia nhà hấn đây mà, tại đang ở chỗ này, nếu đổi lại nơi khác, không thể không giáo huấn nàng ta một chút.

Diệp Trì nháy mắt mấy cái nhìn Thời Tiêu giả ngu, Thời Tiêu kéo Quyên Tử qua bàn bên kia, Diệp Trì không khỏi có chút tiếc nuối, còn tưởng rằng có thể ngồi ăn cùng bàn với vợ hấn, nhìn bọn họ ngồi ở bàn này, lại nhìn Thời Tiêu ngồi ở chỗ khác, đành phải suy nghĩ xem có cách nào hay không.

Đang suy nghĩ chợt nghe bên ngoài kêu cửa, Quyên Tử nói: “Giờ này ai đến vậy, Trụ Tử mở cửa đi.” Bảo Trụ nhanh chóng chạy ra mở cửa, ồn ào la lên một câu: “Là cửa hàng lương thực đưa gạo và mì đến.”

Đưa gạo và mì? Thời Tiêu vừa định hỏi Quyên Tử có phải nàng bảo đưa tới hay không, thì nhìn thấy bốn người làm trong cửa hàng lương thực vù vù đi vào, mỗi người khiêng một túi, đi theo phía sau là chường quầy cửa hàng lương thực.

Thời Tiêu ngạc nhiên, nhà ai mua gạo và mì như vậy, đang muốn hỏi có phải đưa nhầm chỗ hay không, Diệp Trì đứng lên cau mày nói: “Sao lại đưa ngay giờ cơm thế?”

Chường quầy cửa hàng lương thực vội vàng vui vẻ chạy tới, cúi đầu cúi người nói: “Tiểu nhân vốn định sáng sớm sai người đưa tới, nhưng Lộc đại gia nói, ban ngày gia phải làm chuyện đứng đắn, tiểu nhân sợ quấy rối chính sự của gia, cho nên mới đưa chậm một chút.”

Diệp Trì âm thầm gật đầu, trong lòng nói, tiểu tử Đắc Lộc này coi như biết suy nghĩ hơn rồi, biết rõ ban ngày trong viện này có hấn và vợ hấn, tuy nói hiện tại vợ hấn vẫn chưa để ý hấn, nhưng lại nghĩ đến trong nội viện chỉ có hai người bọn họ, trong lòng vui mừng nói không nên lời, hấn tự động quên mất ban ngày trong viện còn có Đắc Lộc và tiểu tử Bảo Trụ kia.

Lại nghe vợ hấn mở miệng: “Đây là người gọi đưa tới hay sao?”

Diệp Trì gật gật đầu: “Ta ở chỗ này, ăn chùa uống chùa không tốt, mới kêu cửa hàng lương thực đưa chút gạo và mì tới, cũng coi như một chút tâm ý của ta.”

Quyên Tử đến gần nói: “Một chút? Đừng nói là người định ở lý lại đây luôn không đi nha, dù thế nào, bốn túi gạo mì này cho người ăn hai năm cũng không hết.”

Nha đầu hung hãn này thật làm cho Diệp Trì hận đến ngứa răng, hối hận khi không để Tả Hoàn bắt nàng đi, đỡ phải vướng bận trước mặt, không để ý Quyên Tử, nhìn Thời Tiêu nói: “Trong viện của các nàng nhiều người, sinh kế không bao nhiêu, ta bảo Đắc Lộc nói với cửa hàng lương thực rồi, sau này ăn hết, tìm người đi tới bảo bọn họ đưa là được, đừng ăn bánh bột ngô này nữa.”

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hãn nửa ngày, nói khẽ: “Vốn là nhìn thấy chúng ta nghèo, người đến đây bố thí thiện tâm, thiện tâm của người tuy lớn nhưng chúng ta không nhận nổi, người nếu như thật sự làm việc thiện, ra khỏi cửa thành, vùng ven bên dưới, có rất nhiều người không có cơm ăn đấy, thiện tâm của người bày ra hết đi, nhất định có thể cứu sống biết bao mạng người, chúng ta ở đây không nhọc đến người phí tâm.”

Nói xong không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Diệp Trì, xoay người nói với chương quỳ cửa hàng lương thực: “Làm phiền đại lão người đi xa một chuyến, gạo mì này chúng ta không muốn, kêu người đem trở về hết đi, ta cũng không nỡ, Bảo Trụ, Cầu Tử, mấy người giúp đỡ một chuyến đi.”

“Được.” Bảo Trụ và Cầu Tử dẫn đầu đứng lên, hai người một đôi, đi qua nâng gạo và mì lên bước vài bước liền ra khỏi viện, chương quỳ cửa hàng lương thực sững sốt, khó xử nhìn Diệp Trì.

Diệp Trì thực tức giận rồi, mình thật sự có lòng tốt, sao vợ hãn một chút xiu ân huệ cũng không chịu nhận, mà lại nói mấy câu đầy ý châm biếm như thế.

Mới vừa rồi hãn còn nói vợ hãn tốt, hiện tại nhìn mà xem, thật sự tức giận rồi nhưng ngại lão nhạc phụ tương lai ở đây, hít sâu hai cái cuối cùng cũng nhin xuống.

Nhưng trong lòng đầy ghen khuất a, buổi tối trở về nhà, ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, một người sinh hồn dỗi...

Chương 33

“**G**ia người cũng thấy rồi đó, nha đầu kia quả thực không biết tốt xấu, người suy nghĩ cho nàng như vậy, vừa tặng gạo vừa tặng mì, người nghe nàng nói không, theo nô tài thấy chúng ta trở về đi, người phí bao nhiêu tâm tư cũng không được gì đâu, kia chính là nha đầu sắt đá, bên ngoài nhiều giai nhân như vậy, hoàn mậ yến gầy, cái nào không hơn nàng chứ, nô tài nghe nói Thúc Hỉ Lâu vài ngày trước từ Dương Châu mua mấy kỹ nữ, tiểu công gia phải quản lý việc nhà, nếu không ta cũng đi ngó ngó, nếu hợp ý...”

Nói còn chưa dứt lời liền trúng một cái tát: “Cút qua một bên đi, người nói ai không biết tốt xấu, nàng dâu của tiểu gia là người người có thể tùy tiện bố trí sao, thay vợ ta phí tâm tư, cho dù không coi là ân huệ, thì cũng do tiểu gia cam tâm tình nguyện, tiểu tử người quản được ư, gia nói cho người biết, sau này cái gì Thúc Hỉ Lâu Xuân Phong Lâu, đừng có nói trước mặt tiểu gia, lỡ như vợ ta

nghe thấy, nhất định cho rằng tiểu gia hoang đường, người không nghe hôm nay nha đầu hung hãn nói tiểu gia ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc sao, may mà nha đầu kia không có nói tên gia ra, người nói nếu để cho lão nhạc phụ của gia biết, gia cưới được nàng dâu cái rắm đó.”

Đắc Lộc ủy khuất sờ lên đầu mình, trong lòng nói, nha đầu kia nói cũng không sai, vả lại, ý tứ hôm nay cho thấy gia cũng không đùa, dễ dàng được lão nhạc phụ có hữu ích gì chứ, ánh mắt nha đầu kia nhìn gia, một chút ý tứ cũng không có, lạnh lùng lãnh đạm, so với nhìn người không quen không biết có gì khác nhau đâu.

Nhưng liếc sang gia nhà mình, không dám nói cái gì nữa, trải đệm giường hầu hạ gia nằm xuống, nếu như không khuyên giải được, sáng sớm mai còn tu sửa phòng, thật là, được tiểu gia nhà bọn họ tự động thủ, phần mộ tổ tiên của nha đầu kia cũng bốc lên khói xanh đấy chứ.

Trong miệng Diệp Trì nói như vậy, nhưng trong lòng cũng khó chịu lắm chứ, đã lớn như vậy, chưa từng để một người nào vào trong lòng, khó khăn lắm mới để ý một lần, người ta còn không biết cảm kích, nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng nhỏ nhắn của Thời Tiêu, khỏi phải nói khó chịu biết bao nhiêu.

Khó chịu nhưng lại không nỡ bỏ đi, không đi ở lại chỗ này lại ghen khuất, tóm lại sao cũng không thoải mái, trở mình, nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ vợ hẳn lúc này đang làm gì, xem tâm ý của mình trở thành lòng lang dạ thú, trong lòng nàng một chút cũng không áy náy sao?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy có tiếng bước chân, không bao lâu sau, liền nghe tiếng đập cửa: “Đắc Lộc, mở cửa.” Là tiếng của Bảo Trụ, Đắc Lộc nghe tiếng của tiểu tử này, liền hận không thể đập hẳn một cước, không biết lớn nhỏ, tiểu tử mới bậy lớn, dù sao cũng phải gọi mình một tiếng ca ca chứ, đằng này trực tiếp hô to gọi nhỏ tên của mình, giọng nói kia, ngữ khí kia y như vốn nên là như thế.

Đắc Lộc thật muốn vờ như không thấy, nhưng gia nhà hẳn lại cầu nhau bỏ đây: “Còn không đi mở cửa.”

Đắc Lộc chỉ có thể xuống đất, vừa mở cửa Bảo Trụ liền đưa cái khay trong tay vào lòng ngực của hắn: “Thiếu gia nhà người buổi tối chưa ăn cơm, có công, ừ, ăn đi.” Quảng xuống câu nói, không để Đắc Lộc nói cái gì đã xoay người bỏ chạy.

Đắc Lộc cúi đầu vừa nhìn, trong khay là bát mì chay, vừa định mắng tiểu tử kia vài câu, đã thấy gia nhà hẳn bước vài bước tới, khẽ vươn tay lấy bát lớn trong khay, nhìn bát kia mà mặt mày vui vẻ, miệng toét tới mang tai, đã nói nàng dâu nhà hẳn vẫn biết đau lòng hẳn mà.

Thật ra Thời Tiêu thật không có ý này, buổi tối nói Diệp Trì hai câu, làm hẳn bực bội rời đi, không ngờ hẳn nhìn xuống sắc mặt chỉ khó coi một chút, nhưng cơm lại không ăn được mấy ngum.

Chờ hẳn vào phòng, cha nàng thờ dài nói: “Ngươi nha đầu này a...” Nhưng cuối cùng lắc đầu không nói gì, trở về phòng, Quyên Tử thấp giọng nói: “Cái kia, Tiêu Tiêu tuy nói tiêu tử này không phải thứ gì tốt, nhưng chuyện hôm nay thành thật mà nói, cũng chỉ là ý tốt của hẳn, chúng ta không thích thì thôi, chứ nói như vậy thì khó nghe quá.”

Thời Tiêu cắn cắn môi, thu thập bát đĩa trên bàn vào nhà bếp rửa chén, một bên rửa rửa, một bên nghĩ lại xem lời nói của mình có hơi quá không, trong phút chốc, nàng không khỏi cũng nhớ tới chuyện năm đó.

Trong nhà cháy, nương nàng bệnh nặng, những thân thích kia không nói đến sắc mặt, chỉ với lời nói của nương Minh Chương, mỗi chữ mỗi câu nói ra, đều đâm vào trái tim nàng, cho nàng tiền bạc nhưng là dùng tiền bạc này đổi lấy tôn nghiêm của nàng, nếu không phải thật sự đến bước đường cùng, nàng sao phải đến mức ném tôn nghiêm của mình xuống đất.

Một khắc này đã làm nàng hiểu rõ, cái gì tôn nghiêm, cốt khí, kiêu ngạo, những thứ này thật sự không đáng một đồng, nhưng trong lòng nàng cuối cùng vẫn tồn tại bóng ma tâm lí, vừa một khắc này, nàng cảm thấy tức giận, thật ra, tức giận này đã sớm đè nén trong lòng nàng từ lâu lắm rồi, Diệp Trì không may vừa lúc nàng phát tác.

Giận chó đánh mèo là tương đối không tốt, Thời Tiêu rửa sạch bát, sững sờ trong chốc lát, nhìn thoáng qua phòng bên kia, cho dù Diệp Trì không tốt, tốt xấu gì cũng không lấy thể đè người, chút ưu điểm này tốt hơn những quyền quý kia không biết bao nhiêu lần, như hẳn, căn bản không cần phải chịu đựng những tức giận không đâu này, thậm chí không cần hẳn động thủ, chỉ cần động miệng, là có thể chinh nàng còn thê thảm hơn hai năm trước vô số lần.

Nhưng hẳn lại không làm như vậy, nghĩ như vậy, ác cảm Thời Tiêu đối với hẳn voi bớt không ít, có lẽ bởi vì áy náy, cho nên làm cho hẳn bát mì, bảo Bảo Trụ đưa qua.

Sau khi đưa qua, trở về lại cảm giác tự mình vẽ vờ thêm chuyện, hẳn giận không phải tốt sao, nói không chừng ngày mai liền rời đi, Quyên Tử cười nheo nheo khuôn mặt của nàng: “Nha đầu kia, ngươi đó, chọc hẳn rồi còn làm bát mì đưa qua cho hẳn, ngươi xem đi nhất định tiêu tử kia nghĩ ngươi có ý với hẳn, càng dính ở chỗ chúng ta không chịu đi.”

Thời Tiêu không nói chuyện, nhưng càng nghĩ càng hồi hận, sáng sớm ngày hôm sau, mới mờ sáng đã nghe thấy bên ngoài có tiếng động, Thời Tiêu thức dậy đẩy cửa sổ thò đầu nhìn ra bên ngoài, không khỏi sửng sốt, vội đẩy Quyên Tử một chút: “Tỷ gọi người đến tu sửa phòng ốc sao?”

Quyên Tử mơ mơ màng màng trở mình: “Cái gì tu sửa phòng, không có nha, ai nha, mặc kệ nó ngủ đi, trời còn sớm lắm.”

Thời Tiêu không ngủ được, xuống đất chinh đôn chinh tề rồi đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài liền thấy một cái thang gác trên phòng, Diệp Trì đang giẫm lên cái thang, phía dưới mấy đứa Bảo Trụ đang lần lượt chuyển ngói.

Những tấm ngói kia cũng không biết đưa tới khi nào, trong sân toàn bộ là ngói, đừng nói sửa phòng ở, thay hết ngói trên nóc nhà cũng còn dư.

Thời Tiêu nhìn qua nam nhân đầu đầy mồ hôi đứng trên thang, chợt thấy, nam nhân này có lẽ một chút cũng không xấu, thậm chí, còn là một người cực kì tốt, thanh danh lưu truyền bên ngoài không chừng là nói bậy thôi.

Hắn căn bản không chú ý bụi đất dính trên quần áo của mình, cũng không tiếc sức lực, càng không ngại bẩn, cho dù có chút vụng về, nhưng hắn đều tự tay làm.

Người này sao có thể so sánh với người khác, nếu như hắn sinh ra trong gia đình nghèo khổ thì làm vài việc vặt này thì không tính là gì, nhưng hắn lại là tiểu vương gia của Định thân vương phủ, từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, đừng nói làm việc như vậy, sợ bình thường uống trà mặc quần áo cũng đều có người hầu hạ, người như vậy, hôm nay đứng trên cái thang tu sửa phòng ốc bị hư của nàng.

Ngoài kinh ngạc, Thời Tiêu thực thay đổi hẳn cách nhìn đối với hắn, nhưng vẫn nhin không được hỏi một câu: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Diệp Tri lợp ngói trong tay xong, xoay mặt cười cười hì hì với nàng: “Tu sửa phòng ở đó, mới bảo đưa ngói tới, xà ngang của phòng này còn tốt, chỉ có hư mấy miếng ngói thôi, cũng không cần thay hết, đổi một góc là được rồi.” Nói xong, dường như lại sợ nàng ghét bỏ mình làm không tốt: “Nàng yên tâm, tuy lần đầu làm việc này nhưng hồi nãy đã hỏi qua người đưa ngói rồi, cam đoan có thể sửa tốt.”

Hiện tại trông hắn rất buồn cười, áo bào màu vàng viền xanh nhạt trên người đều là bụi bẩn, đầu đầy mồ hôi theo gương mặt chảy xuống, lẫn vào bụi đất, tạo thành màu trắng đen lốm đốm, chỉ còn cái miệng lộ ra hàm răng trắng, mũ trên đầu cũng bị lệch ra, giắt ở một bên, nhìn góc không thể tả, trong miệng còn không ngừng nói nàng yên tâm, dường như sợ nàng ghét bỏ hắn.

Mặc dù Thời Tiêu bực mình hắn, lúc này cũng thật sự có chút không đành, mấp máy miệng nói: “Ngươi xuống đi.”

Diệp Tri nghe xong cho rằng nàng ghét bỏ hắn làm việc không tốt, vừa muốn nói vài lời cho nàng yên tâm, lại nghe nàng dâu nhà hắn nói: “Ngươi xuống thay đổi quần áo đi, quần áo tốt không nên lãng phí như vậy, chúng ta bồi thường không nổi đâu.”

Diệp Tri nghe xong lập tức mặt mày hớn hờ, cảm giác như vào mùa nóng mà được ăn tám bát băng mát lạnh, cả người thoải mái nói không nên lời, vội vàng leo xuống, chắc là quá hưng phấn, xuống có chút gấp, vừa dẫm trên đất, quần áo vướng vào cạnh cái thang, xoẹt một tiếng, xé ra một lỗ hổng lớn.

Thời Tiêu vội vàng chạy tới, ngời xôm xuống nhìn nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy.”

Diệp Trì cúi đầu xuống nhìn vợ hấn, trong lòng ngọt ngào đầy bong bóng bay, thấy vợ hấn cau mày lại thấy đau lòng, vội nói: “Không sao đâu, trở về kêu người vá lại là được.”

Thời Tiêu lắc đầu: “Vá lại thì dễ rồi, nhưng tiếc lắm, người cởi ra trước đi, chút nữa ta tìm sợi chỉ tương tự, ta sẽ vá thử xem, có lẽ khá hơn một chút.”

Diệp Trì vội vàng cởi quần áo, Thời Tiêu vào nhà, tìm áo choàng cũ của cha nàng đưa cho Diệp Trì nói: “Người trước mặc cái này đi, sợ là hơi chật, người sống khá giả nên lãng phí quần áo tốt như vậy, mũ trên đầu người cũng tháo xuống đi, mắc công lại dính bản nữa.”

Gọi Bảo Trụ đi lấy miếng vải xanh cũ quấn trên đầu cho hấn, ăn diện xong xuôi, Thời Tiêu nhìn lên, nhin không được phù một tiếng bật cười, có thể thấy người tốt vì lựa ngựa dựa vào yên ngựa, những lời này thực đúng, tuy nhếch nhác, dù gì cũng là đáng vẻ công tử nhà giàu, lúc này mặc áo choàng cũ của cha nàng, bởi vì có hơi chật, vạt áo mới đến đầu gối, Diệp Trì ngại vương, vén lên đến nhét ngang hông, trên đầu đội nón che nắng, ngoại trừ khuôn mặt trắng nõn, chứ nhìn vào không khác gì mấy tên khuân vác chờ việc ở cổng thành.

Diệp Trì nào có để ý tới hình tượng, chỉ cần nàng dâu nhỏ cười cười với hấn, bảo hấn trần truồng chạy vòng vòng cũng được, càng đừng nói chỉ thay đổi quần áo, nhìn qua đôi mắt trong veo của Thời Tiêu, trong lòng nói, vợ ta thật xinh đẹp, cười còn càng đẹp hơn.

Đắc Lộc ở một bên nhìn đáng vẻ ngốc nghếch này của gia nhà hấn, thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gia nhà hấn vừa chào đời đã tôn quý vô cùng, mệnh phú quý trời sinh, hôm nay thì sao, bị nha đầu kia bóc lột sức lao động không nói, nhìn gia nhà hấn cười ngốc nghếch, thoát nhìn một cái, còn tưởng là tiểu tử ngốc nhà ai...